

ДЕРЖАВНИЙ НАГЛЯД І ГРОМАДСЬКИЙ КОНТРОЛЬ ЗА СТАНОМ ОХОРОНИ ПРАЦІ

1. Органи державного нагляду за ОП.
 2. Основні принципи державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності.
 3. Державна служба України з питань праці (Держпраці). Права і відповідальність посадових осіб ДЕРЖПРАЦІ.
 4. Перелік питань для здійснення планових заходів державного нагляду у сфері промислової безпеки та ОП.
 5. Проведення державного нагляду за ОП. Види та основні параметри проведення наглядових заходів.
-

1. Органи державного нагляду за ОП

Відповідно до ст. 37 Закону України „Про охорону праці” державне управління охороною праці в Україні здійснюють:

- Кабінет Міністрів України;
- Комітет по нагляду за охороною праці Міністерства праці та соціальної політики України;
- міністерства та інші центральні органи державної виконавчої влади;
- місцева державна адміністрація, місцеві Ради народних депутатів;
- асоціації, концерни, корпорації та інші об'єднання підприємств.

***Компетенція Кабінету Міністрів України в галузі охорони праці.
Кабінет Міністрів України:***

- забезпечує реалізацію державної політики в галузі охорони праці;
- визначає функції міністерств, інших центральних органів державної виконавчої влади щодо створення безпечних і нешкідливих умов праці та нагляду за охороною праці;
- визначає порядок створення і використання державного, галузевих і регіональних фондів охорони праці.

Основні завдання, які покладаються на Комітет по нагляду за охороною праці (Держпраці) Міністерства праці та соціальної політики України:

- комплексне управління охороною праці;
- державний нагляд за додержанням вимог законодавчих та інших нормативно-правових актів щодо безпеки, гігієни праці та виробничого середовища, а також за проведенням робіт, пов'язаних з геологічним

вивченням надр, їх охороною і використанням, переробкою мінеральної сировини;

— координація робіт з профілактики травматизму невиробничого характеру;

— проведення експертизи проектної документації та видача дозволів на введення в експлуатацію нових і реконструйованих підприємств, об'єктів і засобів виробництва;

— координація науково-дослідних робіт з питань охорони праці та підвищення ефективності державного нагляду за охороною праці, контроль за їх виконанням, державне замовлення наукових досліджень з цих питань;

— встановлення та розвиток міжнародних зв'язків за охороною праці з питань нагляду.

Рішення Держпраці, прийняті в межах його повноважень, є обов'язковими для виконання центральними та місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами і організаціями всіх форм власності та громадянами.

Повноваження міністерств та інших центральних органів державної виконавчої влади в галузі охорони праці:

— проведення єдиної науково-технічної політики в галузі охорони праці;

— розробка і реалізація комплексних заходів щодо покращення безпеки, гігієни праці і виробничого середовища в галузі;

— здійснення методичного керівництва діяльністю підприємств галузі з охорони праці;

— укладання з відповідними галузевими профспілками угоди з питань покращення умов і безпеки праці;

— фінансування опрацювання і перегляду нормативних актів про охорону праці;

— організація у встановленому порядку навчання і перевірки знань та норм охорони праці керівними працівниками і спеціалістами галузі;

— створення при необхідності професійних воєнізованих аварійно-рятувальних формувань, що діють відповідно до типового положення, затвердженого Держпраці;

— здійснення внутрівідомчого контролю за станом охорони праці. Для координації, вдосконалення роботи по охороні праці і контролю за цією роботою в центральному апараті міністерств та інших центральних органах державної виконавчої влади створюються служби охорони праці.

Крім перелічених функцій, які покладаються на всі міністерства та інші центральні органи виконавчої влади, деякі міністерства, зокрема Мінпраці, МОЗ, МНС виконують спеціальні функції охорони праці.

Мінпраці забезпечує проведення державної експертизи умов праці із залученням служб санітарного епідеміологічного нагляду Міністерства охорони здоров'я, визначає порядок та здійснює контроль за якістю проведення атестації робочих місць щодо їх відповідності нормативно-правовим актам з охорони праці.

МОЗ розробляє гігієнічно обґрунтовані нормативи показників шкідливих факторів на робочих місцях та у межах робочої зони підприємств, опрацьовує санітарні норми щодо нормативів та методик визначення показників шкідливих факторів, проводить контроль виконання вимог гігієни праці та виробничого середовища, розробляє методику атестації робочих місць тощо.

МНС, структурним підрозділом якого зараз є Держпгірромнагляд, здійснює також заходи щодо запобігання виникненню надзвичайних ситуацій техногенного характеру і зменшення збитків під час аварій та катастроф, проводить оповіщення населення про загрозу і виникнення надзвичайних ситуацій та інформування його про наявну обстановку, організовує та проводить рятувальні та інші невідкладні роботи.

Повноваження місцевих державних адміністрацій та Рад народних депутатів у галузі охорони праці. Місцеві державні адміністрації і Ради народних депутатів у межах відповідної території:

- забезпечують реалізацію державної політики в галузі охорони праці;
- формують за участю профспілок програми заходів з питань безпеки, гігієни праці і виробничого середовища, що мають міжгалузеве значення;
- організовують при необхідності регіональні аварійно-рятувальні формування;
- здійснюють контроль за додержанням нормативних актів про охорону праці;
- створюють при необхідності фонди охорони праці.

Повноваження об'єднань підприємств у галузі охорони праці.
Повноваження в галузі охорони праці асоціацій, корпорацій, концернів та інших об'єднань визначаються їх статутами або договорами між підприємствами, які утворили об'єднання. Для виконання делегованих об'єднанню функцій, в його апараті створюються служби охорони праці.

2. Основні принципи державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності

Правові та організаційні засади, основні принципи і порядок здійснення державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності, повноваження органів державного нагляду (контролю), їх посадових осіб і права, обов'язки та відповідальність суб'єктів господарювання під час здійснення державного нагляду (контролю) визначено Законом України "Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності" (далі – Закон про контроль).

Відповідно до статті 1 Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» державний нагляд (контроль) це – діяльність уповноважених законом центральних органів виконавчої влади, їх територіальних органів, державних колегіальних органів, органів місцевого самоврядування (далі – органи державного нагляду (контролю)) в межах повноважень, передбачених законом, щодо виявлення та запобігання порушенням вимог законодавства суб'єктами господарювання та забезпечення інтересів суспільства, зокрема належної якості продукції, робіт та послуг, допустимого рівня небезпеки для населення, навколишнього природного середовища.

Згідно з частиною четвертою статті 4 Закону про контроль орган державного нагляду (контролю) не може здійснювати державний нагляд (контроль) у сфері господарської діяльності, якщо закон прямо не уповноважує такий орган на здійснення державного нагляду (контролю) у певній сфері господарської діяльності та не визначає повноваження такого органу під час здійснення державного нагляду (контролю).

Державний нагляд (контроль) здійснюється за принципами:

- пріоритетності безпеки у питаннях життя і здоров'я людини, функціонування і розвитку суспільства, середовища проживання і життєдіяльності перед будь-якими іншими інтересами і цілями у сфері господарської діяльності;

- підконтрольності і підзвітності органу державного нагляду (контролю) відповідним органам державної влади; рівності прав і законних інтересів усіх суб'єктів господарювання; гарантування прав та законних інтересів кожного суб'єкта господарювання;

- об'єктивності та неупередженості здійснення державного нагляду (контролю), неприпустимості проведення перевірок суб'єктів господарювання за анонімними та іншими безпідставними заявами, а також невідворотності відповідальності осіб за подання таких заяв;

- здійснення державного нагляду (контролю) лише за наявності підстав та в порядку, визначених законом; відкритості, прозорості, плановості й системності державного нагляду (контролю);

- неприпустимості дублювання повноважень органів державного нагляду (контролю) та неприпустимості здійснення заходів державного нагляду (контролю) різними органами державного нагляду (контролю) з одного й того самого питання;

- невтручання органу державного нагляду (контролю) у діяльність суб'єкта господарювання, якщо вона здійснюється в межах закону; відповідальності органу державного нагляду (контролю) та його посадових осіб за шкоду, заподіяну суб'єкту господарювання внаслідок порушення вимог законодавства, порушення прав та законних інтересів суб'єкта господарювання;

- дотримання умов міжнародних договорів України;

- незалежності органів державного нагляду (контролю) від політичних партій та будь-яких інших об'єднань громадян;

- наявності одного органу державного нагляду (контролю) у складі центрального органу виконавчої влади.

- презумпції правомірності діяльності суб'єкта господарювання у разі, якщо норма закону чи іншого нормативно-правового акта, виданого на підставі закону, або якщо норми різних законів чи різних нормативно-правових актів допускають неоднозначне (множинне) трактування прав та обов'язків суб'єкта господарювання та/або повноважень органу державного нагляду (контролю);

- орієнтованості державного нагляду (контролю) на запобігання правопорушенням у сфері господарської діяльності;

- недопущення встановлення планових показників чи будь-якого іншого планування щодо притягнення суб'єктів господарювання до відповідальності та застосування до них санкцій;

- здійснення державного нагляду (контролю) на основі принципу оцінки ризиків та доцільності.

3. Державна служба України з питань праці (Держпраці). Права і відповідальність посадових осіб Держпраці.

Державна служба України з питань праці (Держпраці) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра соціальної політики, і який реалізує державну політику у сферах промислової безпеки, охорони праці,

гігієни праці, поводження з вибуховими матеріалами промислового призначення, здійснення державного гірничого нагляду, а також з питань нагляду та контролю за додержанням законодавства про працю, зайнятість населення, загальнообов'язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності, у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності, на випадок безробіття (далі - загальнообов'язкове державне соціальне страхування) в частині призначення, нарахування та виплати допомоги, компенсацій, надання соціальних послуг та інших видів матеріального забезпечення з метою дотримання прав і гарантій застрахованих осіб.

Держпраці у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, указами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, актами Кабінету Міністрів України, іншими актами законодавства.

Основними завданнями Держпраці є:

- реалізація державної політики у сферах промислової безпеки, охорони праці, гігієни праці, поводження з вибуховими матеріалами промислового призначення, здійснення державного гірничого нагляду, а також з питань нагляду та контролю за додержанням законодавства про працю, зайнятість населення, загальнообов'язкове державне соціальне страхування в частині призначення, нарахування та виплати допомоги, компенсацій, надання соціальних послуг та інших видів матеріального забезпечення з метою дотримання прав і гарантій застрахованих осіб;
- здійснення комплексного управління охороною праці та промисловою безпекою на державному рівні;
- здійснення державного регулювання і контролю у сфері діяльності, пов'язаної з об'єктами підвищеної небезпеки;
- організація та здійснення державного нагляду (контролю) у сфері функціонування ринку природного газу в частині підтримання належного технічного стану систем, вузлів і приладів обліку природного газу на об'єктах його видобутку та забезпечення безпечної і надійної експлуатації об'єктів Єдиної газотранспортної системи.

Посадові особи спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з нагляду за охороною праці мають право:

- безперешкодно відвідувати підконтрольні підприємства (об'єкти), виробництва фізичних осіб, які відповідно до законодавства використовують

найману працю, та здійснювати в присутності роботодавця або його представника перевірку дотримання законодавства з питань, віднесених до їх компетенції;

- одержувати від роботодавця і посадових осіб письмові чи усні пояснення, висновки експертних обстежень, аудитів, матеріали та інформацію з відповідних питань, звіти про рівень і стан профілактичної роботи, причини порушень законодавства та вжиті заходи щодо їх усунення;

- видавати в установленому порядку роботодавцям, керівникам та іншим посадовим особам юридичних та фізичних осіб, які відповідно до законодавства використовують найману працю, міністерствам та іншим центральним органам виконавчої влади, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, місцевим державним адміністраціям та органам місцевого самоврядування обов'язкові для виконання приписи (розпорядження) про усунення порушень і недоліків в галузі охорони праці, охорони надр, безпечної експлуатації об'єктів підвищеної небезпеки;

- забороняти, зупиняти, припиняти, обмежувати експлуатацію підприємств, окремих виробництв, цехів, дільниць, робочих місць, будівель, споруд, приміщень, випуск та експлуатацію машин, механізмів, устаткування, транспортних та інших засобів праці, виконання певних робіт, застосування нових небезпечних речовин, реалізацію продукції, а також скасовувати або припиняти дію виданих ними дозволів і ліцензій до усунення порушень, які створюють загрозу життю працюючих;

- притягати до адміністративної відповідальності працівників, винних у порушенні законодавства про охорону праці;

- надсилати роботодавцям подання про невідповідність окремих посадових осіб займаній посаді, передавати матеріали органам прокуратури для притягнення цих осіб до відповідальності згідно із законом.

Рішення посадових осіб спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з нагляду за охороною праці за необхідності обґрунтовуються результатами роботи та висновками експертно-технічних центрів, дослідних, випробувальних лабораторій та інших підрозділів (груп) технічної підтримки, що функціонують у складі органів державного нагляду за охороною праці відповідно до завдань інспекційної служби або створюються і діють згідно із законодавством як незалежні експертні організації. Наукова підтримка наглядової діяльності здійснюється відповідними науково-дослідними установами.

Посадові особи спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з нагляду за охороною праці є державними службовцями, і на них поширюється дія Закону України "Про державну службу". Вони несуть відповідальність згідно із законом за виконання покладених на них обов'язків. Посадові особи спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з нагляду за охороною праці мають право носити формений одяг, зразки якого затверджуються Кабінетом Міністрів України.

4. Перелік питань для здійснення планових заходів державного нагляду у сфері промислової безпеки та ОП

Державна служба України з питань праці (Держпраці) здійснює у визначеному порядку державний нагляд (контроль) за додержанням законодавства з охорони праці в частині безпечного ведення робіт, промислової безпеки, безпеки робіт у сфері поводження з вибуховими матеріалами промислового призначення юридичними та фізичними особами, які відповідно до законодавства використовують найману працю.

На суб'єктах господарювання всіх ступенів ризику незалежно від галузі, до якої вони відносяться перевіряється:

1. Наявність установчих документів та державна реєстрація.
2. Впровадження та функціонування системи управління охороною праці.
3. Наявність та функціонування служби охорони праці та інших служб технічної підтримки виробництва (якщо це визначено відповідними нормативно-правовими актами з охорони праці).
4. Відповідність проведення інструктажів, навчання та перевірки знань з охорони праці вимогам чинних нормативно-правових актів, підготовка кадрів, проходження стажування новоприйнятих на роботу працівників, відповідність освіти керівного складу, професійного добору тощо.
5. Наявність уповноважених найманими працівниками осіб з питань охорони праці (у випадку відсутності профспілкової організації).
6. Відсоток витрат на охорону праці від суми реалізованої продукції (фонду оплати праці).
7. Наявність у колективному договорі комплексних заходів для досягнення встановлених нормативів і підвищення існуючого рівня охорони праці.
8. Правильність і повнота розслідування нещасних випадків. Ведення обліку нещасних випадків, професійних захворювань та аварій.

9. Своєчасність усунення причин, що призводять до нещасних випадків, професійних захворювань, здійснення заходів, визначених комісіями за підсумками розслідування цих причин.

10. Наявність документів дозвільного характеру. Відповідність фактичного стану виробництва умовам дозволу.

11. Проведення ідентифікації та декларування об'єктів підвищеної небезпеки (у разі необхідності).

12. Наявність ПЛАС (ПЛА), відповідність їх розробки та погодження встановленому порядку, наявність відповідної експертизи, проведення навчань та тренувань персоналу.

13. Забезпеченість працівників суб'єктів господарювання засобами індивідуального і колективного захисту та спецодягом.

14. Забезпеченість працівників санітарно-побутовими приміщеннями.

15. Наявність систем контролю технологічних процесів.

16. Наявність необхідної проектної та технічної документації, розроблених спеціальних заходів, паспортів, технологічних карт, схем, регламентів, маршрутів тощо.

17. Додержання вимог правил безпеки, нормативно-правових актів з охорони праці, інструкцій з безпечного ведення робіт, будівельних норм і правил, правил технічної експлуатації, графіків планово-попереджувальних ремонтів, інших галузевих норм і правил, технологій тощо.

18. Дотримання передбачених технологічними регламентами та інструкціями безпечних параметрів процесу виробництва.

19. Відповідність технологічного обладнання та трубопроводів правилам безпеки та правильність їх експлуатації.

20. Наявність висновків експертизи про відповідність обладнання, виготовленого за кордоном, вимогам нормативно-правових актів з охорони праці, чинним в Україні.

21. Наявність паспортів (сертифікатів) на обладнання, машини, механізми, устаткування та інструмент.

22. Порядок прийому до експлуатації після монтажу і капітального ремонту технологічного обладнання.

23. Наявність і стан контрольно-вимірювальних приладів, засобів автоматичного попередження та локалізації аварій, а також інших засобів проти аварійного захисту, які забезпечують безпеку виробництва.

24. Відповідність електрообладнання класу приміщення, де воно експлуатується.

25. Наявність блискавкозахисту будівель, споруд та обладнання, а також захисту обладнання, резервуарів та трубопроводів від статичної електрики.

26. Відповідність вимогам безпеки виконання вогневих та газонебезпечних робіт.

При здійсненні гірничого нагляду на суб'єктах господарювання всіх ступенів ризику додатково перевіряються:

1. Повнота вивчення родовищ корисних копалин, гірничотехнічних, інженерно-геологічних та інших умов їх розробки, будівництва та експлуатації підземних споруд, захоронення шкідливих речовин і відходів виробництва.

2. Своєчасність та правильність введення в експлуатацію розвіданих родовищ корисних копалин.

3. Правильність ведення робіт з дослідно-промислової експлуатації та розробки родовищ корисних копалин, відповідність цих робіт проектній документації.

4. Повнота видобування оцінених запасів корисних копалин і супутніх компонентів, що знаходяться у них.

5. Додержання встановленого порядку обліку запасів корисних копалин, обґрунтованість і своєчасність їх списання.

6. Дотримання встановленого порядку ведення робіт з ліквідації (консервації) об'єктів надрокористування, вимог із забезпечення охорони надр, а при консервації - також вимог, що забезпечують збереження гірничих виробок (свердловин) на час консервації.

7. Дотримання щорічних планів гірничих робіт на підприємствах вугільної, рудної та нерудної промисловості, планів робіт на підприємствах нафтогазовидобувної промисловості, з розробки гідромінеральних ресурсів та прісних вод, а також встановлених нормативів втрат корисних копалин при їхньому видобутку й переробці.

8. Виконання вимог з охорони надр при веденні робіт по їх вивченню, встановленні кондицій на мінеральну сировину та експлуатації родовищ корисних копалин.

5. Проведення державного нагляду за ОП. Види та основні параметри проведення наглядових заходів

Всю систему нагляду і контролю з охорони праці, передбачену чинним законодавством, умовно можна розділити на державний нагляд, відомчий, адміністративний та громадський контроль.

Додержання законодавства про працю контролюють місцеві ради та їх виконавчі і розпорядчі органи. На міністерства і відомства покладено внутрішньовідомчий контроль у підпорядкованих їм підприємствах, установах, організаціях. Адміністративний контроль покладено на роботодавців. Найвищий нагляд і контроль за обов'язковим і однаковим виконанням законів і нормативів з охорони праці здійснює Генеральна прокуратура України та підпорядковані їй прокурори на місцях.

Перевірки поділяються на планові та позапланові

Планові перевірки встановлюються структурним підрозділом з урахуванням специфічних особливостей, стану охорони праці та промислової безпеки на конкретних підприємствах, об'єктах. Періодичність проведення планових перевірок встановлюється в залежності від характеру економічної діяльності цих суб'єктів, їх кількості та навантаження на посадову особу структурного підрозділу. Періодичність перевірки стану обліку, зберігання, перевезення і використання вибухових матеріалів, виготовлення найпростіших вибухових речовин визначається та встановлюється начальником територіального управління, але не рідше одного разу на півріччя.

З урахуванням значення прийнятого ризику всі суб'єкти господарювання, що підлягають нагляду (контролю), належать до одного з трьох ступенів ризику: високого, середнього та незначного. Залежно від ступеня ризику органом державного нагляду (контролю) визначається періодичність проведення планових заходів державного нагляду (контролю). Критерії, за якими оцінюється ступінь ризику від провадження господарської діяльності і визначається періодичність проведення планових заходів, затверджуються Кабінетом Міністрів України за поданням органу державного нагляду (контролю).

Орган державного нагляду (контролю) визначає щороку до 1 листопада перелік суб'єктів господарювання, які підлягають плановим заходам державного нагляду (контролю) у плановому році.

У разі коли один суб'єкт господарювання підлягає плановим заходам державного нагляду (контролю), що здійснюється одночасно кількома органами державного нагляду (контролю) протягом календарного року, такі заходи проводяться комплексно за спільним рішенням керівників відповідних органів державного нагляду (контролю).

Плани проведення комплексних заходів державного нагляду (контролю) публікуються до 20 грудня року, що передує плановому, на офіційному веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що реалізує

державну політику у сфері розвитку підприємництва, та на офіційних веб-сайтах органів державного нагляду (контролю).

Забороняється проведення планових заходів державного нагляду (контролю) щодо одного суб'єкта господарювання протягом календарного року окремо різними органами державного нагляду (контролю), за винятком випадків, передбачених актами законодавства.

Щорічно до 1 квітня орган державного нагляду (контролю) готує звіт про виконання річного плану державного нагляду (контролю) суб'єктів господарювання за попередній рік і оприлюднює його на офіційному сайті в мережі Інтернет.

У звіті міститься узагальнена інформація про результати проведених заходів державного нагляду (контролю), виявлені типові порушення та роз'яснення щодо змісту відповідних вимог нормативно-правових актів.

Органи державного нагляду (контролю) здійснюють планові заходи з державного нагляду (контролю) за умови письмового повідомлення суб'єкта господарювання про проведення планового заходу не пізніше як за десять днів до дня здійснення цього заходу.

Позапланові перевірки проводяться у разі: росту виробничого травматизму; допущення аварії або групового чи смертельного нещасного випадку; надходження скарги; невиконання роботодавцем вимог раніше виданого припису; ненадходження інформації щодо усунення недоліків, вказаних у приписі. Позапланові перевірки проводяться за наказом територіального управління або Держпраці України.

Планові та позапланові перевірки, в залежності від їх мети та завдань, поділяються на: оперативні, цільові, комплексні.

Оперативна перевірка - це перевірка стану охорони праці; організації робіт з безпеки праці; контролю достовірності наданої роботодавцем інформації про усунення порушень нормативних актів з питань охорони праці, зазначених у раніше виданих приписах, щодо прийняття рішення про поновлення експлуатації тимчасово зупиненого об'єкта; здійснення нагляду за об'єктами, що будуються, та участі в роботі комісій з прийняття їх в експлуатацію тощо. Оперативні перевірки проводяться посадовою особою Держпраці України протягом, як правило, 1-2 робочих днів у різні зміни, у тому числі у вихідні та святкові дні.

Цільова перевірка - це перевірка з метою поглибленого вивчення конкретних питань з охорони праці відповідних виробничих підрозділів і служб. Цільові перевірки проводяться посадовою особою або комісією тривалістю до 5 робочих днів. Результат оперативної, цільової перевірки оформлюється актом перевірки.

Комплексна перевірка - це всебічна і детальна перевірка безпеки праці, функціонування системи управління охороною праці, технічного стану обладнання, що експлуатується, безпечного ведення робіт на підприємствах (об'єктах), в установах, організаціях, в адміністративному районі, місті тощо. Тривалість комплексної перевірки встановлюється, як правило, до 10 робочих днів. У випадку специфічних особливостей виробництва підвищеної небезпеки, значної кількості технологічних процесів, кількості робочих місць з важкими та шкідливими умовами праці, чисельності працівників, а також складності використовуваного обладнання, устаткування, машин, механізмів, різновидностей використовуваної сировини, енергоносіїв тощо тривалість комплексної перевірки може бути продовжено до 15 робочих днів. Результат комплексної перевірки оформлюється актом перевірки. Результат комплексної перевірки підприємств, об'єктів, адміністративного району, міста тощо розглядається на засіданні відповідної Ради з питань безпечної життєдіяльності населення (за згодою) або Ради територіального управління за участю членів комісії, представників організацій, які брали участь в перевірці, керівників і посадових осіб підприємств, організацій, установ із заслуховуванням роботодавців окремих підприємств, де встановлено незадовільний стан охорони праці та низький рівень профілактичної роботи. Результати комплексної перевірки окремого підприємства (об'єкта), у разі необхідності, розглядаються на Раді територіального управління з заслуховуванням звіту роботодавця з цих питань.

Рішення про проведення і тривалість цільової чи комплексної перевірки та про склад комісії приймається відповідним територіальним органом Держпраці України. Склад комісії у кожному конкретному випадку визначається з урахуванням специфічних особливостей підприємств (об'єктів) та завдань перевірки. До складу комісії включаються державні інспектори різних видів нагляду. Це оформлюється наказом відповідного структурного підрозділу Держпраці України. До складу комісії можуть включатися (за їх згодою) представники центральних і місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України, галузевих профспілок, регіональних профоб'єднань та інших організацій.

Письмове повідомлення про проведення планової комплексної перевірки (планової цільової перевірки, що проводить комісія) надсилається роботодавцю, місцевим державним адміністраціям (органам місцевого самоврядування) за 30 робочих днів до початку перевірки.

За необхідності, результати перевірок висвітлюються в засобах масової інформації та друкуються в інформаційних листках.